aviat vagin a parar a l'atur les persones que fins ara s'ocupaven de la qüestió de la llengua catalana a RENFE.

De fet, és ben palès que per sobresortir els fan nosa els coneixements dels altres. Però, per a sobresortir, en què?

La resposta és força clara. Potser l'hauríem de trobar en una nova pregunta: qui els paga?

De segur que la llengua catalana ho agrairia.

LA LLENGUA DEL FUTUR

Esteve Valls (Perpinyà)

Des d'ara, ja podem afirmar sense problema que el català serà d'aquí a pocs anys una de les llengües més parlades del món: és evident. Com que la nostra llengua s'agermana —fins a semblar bessonada— a la llengua castellana, el català beneficiarà d'ací a poc temps del prestigi de la llengua de Madrid. Fins i tot els andalusos, extremenys, aragonesos i altres podran dir que parlen català.

Ve't-ne aquí dues proves: la primera és l'ús del verb "seguir", en lloc de continuar. Ex: "Segueixo menjant, ja que tinc fam." Els mitjans de comunicació catalans ("Avui", "El Temps", el "Punt-Girona" i "Perpinyà", TV3, Catalunya Ràdio, Ràdio Arrels, etc.) usen aquests dos mots sense distinció, sense ni tenir consciència que "perseguir", "donar continuació a...", se diu "continuar" i "no pas seguir", en català. El "seguir" és particularment usat per la forma progressiva (segueixo cantant...) més que per la forma simple (segueixo innocent).

Recordem, per això, que "seguir" existeix ben bé en català, quan diem: "Te'n vas? Te segueixi."

L'altra prova de perversió de la llengua és la presència d'una lletra innocent, la "a". En català —val la pena d'ho recordar—, "a" no introdueix pas un nom de persona en funció d'acusatiu, contràriament al castellà.

Agafem un exemple:

"Estimi la Maria", en català.
"J'aime Marie", en francès.
"Quiero a María", en castellà.

Tret del cors ("Tengo cara *a* María"), el castellà és l'única llengua latina que usa la famosa lletra, precedint un nom de persona, o un grup de persones.

El romanès, el francès, l'italià, l'occità, el romanx, el portuguès, el dàlmata i el català, cap no segueix pas la regla espanyola.

Tal com l'exemple precedent, aquesta "a" és hiperfreqüent en els mitjans de comunicació precitats. Fins i tot, se pot afirmar que aquestes incorreccions —totalment inexistents al Nord del Pirineu— sallen sovint de la boca de polítics nacionalistes, o independentistes.

Podem pronosticar que d'aquí a 5 o 10 anys, l'Institut d'Estudis Catalans se veurà obligat d'admetre aquestes barbaritats. Llavors nos farem tractar de "puristes perillosos". Aprenguem doncs a anticipar el futur, companys.